

Решение № 57

Номер 57

Година 20.03.2020

Град Мадан

Районен Съд - Мадан

На 20.02

Година 2020

В публично заседание в следния състав:

Председател:

Секретар:

Прокурор:

като разгледа докладваното от Тоничка Кисьова

Гражданско I инстанция дело

номер

20195430100319

по описа за

2019

година

Производството и по чл.439 от ГПК.

Постъпила е искова молба от Л. А. У. срещу В. Х. М. и А. В. М., с която е предявен иск с правно основание чл.439 от ГПК да бъде признато за установено по отношение на ответниците, че ищецът не им дължи 3500 лев главница, представляваща неплатен наем за недвижим имот от месец април 2001г. до месец ноември 2001г, ведно със законната лихва върху главницата в размер на 7 227,22 лева, както и разноски по делото в размер на 35 лева, или всичко в общ размер на 10 762,22 лева по изпълнителен лист, издаден по ч.гр.д.№ 299/2003г. по описа на РС-М., въз основа на което е образувано изп.дело № 34/2019г. по описа на ДСИ при РС-М., поради погасяването им по давност на основание чл.110 и чл. 111,б. "в" от ЗЗД.Претендира и за направените по делто разноски.

Ищецът твърди, че на 02.09.2019г. е получил покана за доброволно изпълнение с изх.№ 1257/15.08.2019г. по изп.д.№ 34/2019г. по описа на ДСИ при РС-М., в която е посочено, че към 15.08.2019г. задължението му е 11 662,95 лева, като 865,73 лева е такса по чл.53 от Тарифата за ДТ, които се събират от съдилищата по ГПК, а вземането на взыскателите е 10 762,22 лева. Към молбата за образуване на изпълнителното дело е приложен изпълнителен лист от 12.12.2003г., издаден по ч. гр.д.№ 299/2003г.по описа на МРС за сумите: 3 500 лева главница,ведно със законната лихвявърху нея, считано от 01.12.2001г.до окончателното изплащане на сумата, както и разноски по делото в размер на 35 лева. Ищецът твърди още, че при извършената от него справка с СИС при МРС е установил ,че по посочения изпълнителен лист са образувани изп.дело № 175/2003г. по описа на СИС при МРС, прекратено на 16.09.2014г. на основание чл.433,ал.1,т.8 от ГПК и изп.дело

№ 57/2014г. по описа на СИС при МРС, прекратено на 13.12.2016г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Сочи също, че върху изпълнителния лист е направено отбелязване, че на 10.09.2014г. е постъпила сума в размер на 1914,05 лева, която е прехвърлена от изп. д. № 64/2002г. Постъпилата сума е разпределена на двамата вискатели по 907,03 лева. Твърди, че не дължи претендираната сума, поради настъпване на погасителна давност. Принудителното изпълнение е образувано въз основа на несъдебно изпълнително основание по чл. 237 от ГПК/отм./, поради което изпълняемостта не е установена със сила на присъдено нещо. След извършеното на 10.09.2014г. плащане на сумата от 1814,05 лева не са извършвани изпълнителни действия, поради което спрямо него е изтекла погасителната давност по чл. 110 от ЗЗД за главница и лихва още на 10.09.2009г. преди образуването на изп. д. № 34/2019г. по описа на СИС при МРС, поради което задълженията му са недължими.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответниците, в който оспорват същата като неоснователна, като считат, че задължението на ищеца не е погасено по давност. Твърди се, че изпълнителният лист, въз основа на който е образувано изпълнителното производство е от 12.12.2003г. и е издаден по ч. гр. д. № 299/2003г. по описа на МРС. Въз основа на този изпълнителен лист е образувано изп. дело № 175/2003г. по описа на СИС при МРС, по което е постъпила сумата от 1914,05 лева, прехвърлена от изп. д. № 64/2002г., която е разпределена на двамата вискатели по 907,03 лева на 10.09.2004г. Сочи се още, че по това изп. дело са извършени множество справки за имущественото състояние на длъжника, който е имал и много задължения към държавата, поради което се е укривал доходи и имущество. По тази причина не е имало възможност да се наложат запори и възбрани и да се предприемат изпълнителни действия. Изпълнителното производство е прекратено на 16.09.2014г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК с влязло в сила на 15.10.2014г. постановление на ДСИ. На 06.11.2014г. е образувано изп. дело № 57/2014г. по описа на СИС при МРС въз основа на същия изпълнителен лист. Поканата за доброволно изпълнение е получена от ищеца на 11.11.2014г. От изисканата справка от НАП е установено, че длъжника има публични задължения в размер на 582,59 лева, поради което с разпореждане на ДСИ от 17.11.2014г. на основание чл. 458 от ГПК като вискател е присъединена държавата. От извършените справки за имущественото състояние на длъжника е установено, че притежава идеални части от недвижими имоти, няколко МПС, върху които има наложени запори и сключен трудов договор с фирма „....“ като общ работник с основно трудово възнаграждение от 170 лева. Макар че е притежавал имущество, върху него са били наложени запори, а трудовото му възнаграждение е твърде ниско, поради което несеквестрируемо, вискателите не са поискали извършване на изпълнителни действия и производството по изп. д. № 57/2014г. е прекратено с влязло в сила на 19.01.2017г. постановление на ДСИ на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. В отговора се твърди още, че след като са разбрали, че ищецът е започнал работа с молба от 14.08.2019г. до ДСИ са поискали образуването на ново изп. производство, по което е образувано изп. дело № 34/2019г. Поискали са заповест за наложаване на трудовото възнаграждение на длъжника. По делото е назначена ССЧЕ за установяване на действителния размер на задължението след извършеното частично плащане на 10.09.2014г. в размер на 1814,05 лева. Сочи, че в случая следва да бъде изяснено от кога е започнала да тече погасителната давност по изпълнителния лист и кога е била прекъсвана, като се има предвид, че погасителната давност се прекъсва с всяко изпълнително действие съгласно т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г. по т. д. №

2/2013г. на ОСГТК на ВКС. В случая по изп.д.№ 57/2014г. с разпореждане на ДСИ наот 17.11.2014г. като всиккател е присъединена Държавата на основание чл.458 от ГПК, поради което давността за вземането не е изтекла. Моли да бъде отхвърлен предявения иск като неоснователен.

В съдебна заседание ищецът Л. А. У. чрез пълномощника си адв.С. К. поддържа иска си.

Ответникът В. М. лично оспорва иска и моли да бъде отхвърлен като неоснователен.

Ответникът А. М. , редовно призована не се явява.

Маданският районен съд, като взе предвид изложеното в исковата молба, възраженията в отговора, становищата на страните в съдебно заседание и след преценка на събраните по делото доказателства прие за установено от фактическа страна следното:

По реда на чл.237 от ГПК/отм./ ответниците са се снабдили с изпълнителен лист срещу ищеца, издаден на 12.12.2003г. по ч.гр.д.№ 299/2003г. по описа на МРС за сумата от 3500 лева главница, представляваща неизплатен наем за недвижим имот от м.април 2001г. до м.ноември 2001г. включително, ведно със законната лихва, считано от 01.12.2001г. до окончателното изплащане на сумата и направените по делото разноски в размер на 35 лева.

Въз основа на този изпълнителен лист по молба на вискателите-ответници в настоящето производство, е образувано изп.дело № 175/2003г. по описа на СИС при МРС, по което призовката за доброволно изпълнение е връчена на длъжника на 06.01.2004г. Извършено е проучване на имущественото състояние на длъжника. От приложеното удостоверение от НАП от 17.11.2008г. е видно, че длъжникът няма публични задължения, няма и регистрирани трудови договори. От изисканата справка от КАТ се установява, че притежава 5 броя МПС,подробно описани, за което вискателите са уведомени на 14.10.2020г. Тъй като не е поискано от вискателите извършване на изпълнителни действия с Постановление на ДСИ от 16.09.2014г. на основание чл.433,ал.1,т.8 от ГПК е прекратено производството по делото. Постановлението е влязло в сила на 15.10.2014г.

По молба на вискателите от 06.11.2014г. въз основа на същия изпълнителен лист от 12.12.2003г. е образувано изп.д. № 57/2014г. по описа на СИС при МРС. На 11.11.2014г. на длъжника е връчена покана за доброволно изпълнение. Извършено е проучване на имущественото състояние на длъжника. От приложеното удостоверение от НАП от 12.11.2014г. е видно, че длъжникът има публични задължения в размер на 583,59 лева. С Разпореждане от 17.11.2014г. като вискател е присъединена държавата на основание чл.458 от ГПК, за което са уведомени страните. С Постановление от 13.12.2016г. на ДСИ е прекратено изпълнителното производство на основание чл.433,ал.1,т.8 от ГПК. Постановлението е влязло в сила на 19.01.2017г.

По молба на вискателите с вх.№ 665/14.08.2019г. въз основа на същия изпълнителен лист е образувано изп.д.№ 34/2019г. по описа на СИС при МРС. С Разпореждане от 16.08.2014г. с оглед обстоятелството, че по изпълнителния лист има изплатени суми на 10.09.2004г. в размер на 1814,05 лева ДСИ е назначил ССЧЕ за определяне на действителния размер на задължението. На длъжника е изпратена покана за добромолно изпълнение, която е получена на 02.09.2019г. Извършено е проучване на имущественот състояние на длъжника, като от приложеното от НАП удостоверение от 22.08.2019г. е видно, че няма публични задължения. С молба вх.№ 722/2019г. вискателят В. М. е поискал да се направи проверка за трудовите доходи на длъжника.С Разпореждане от 20.09.2019г. на

ДСИ е изискана справка от НАП за трудовите договори на длъжника.

При така установеното от фактическа страна съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.439 от ГПК. Съгласно ал.1 от посочената норма длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, а съгласно ал.2 от същата искът на длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

В настоящия случай ищецът се позовава на изтекла в негова полза погасителна давност, което и спорния въпрос по делото, дали вземането на по порцесния изпълнителен лист от 12.12.2003г. е погасено по давност.

Погасителната давност представлява период от време, с изтичането на който се погасява възможността за събиране на едно вземане по принудителен ред. Погасителната давност е юридически факт, който възниква след изтичане на определен в закона срок, който поражда за задълженото лице потестативното право да се позове на давността и да откаже изпълнение.

Изпълнителният лист е съдебен акт, който удостоверява право за принудително изпълнение и разрешава то да бъде упражнено, като задължава и овластява изпълнителния орган да пристъпи по молба на кредитора към принудително изпълнение.

Съгласно разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД, с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда по- кратък срок. Текстът на нормата на чл. 117, ал.2 от ЗЗД гласи, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Според разпоредбата на чл. 114, ал.1 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, когато вземането е станало изискуемо, като съгласно чл.116, б."б" от ЗЗД, давността се прекъсва при предявяване на иск или възражение, или на искане за започване на помирително производство, при условие, че те са уважени, както и с предприемане на действия за принудително изпълнение. Разпоредбата на чл. 117, ал. 1 от ЗЗД предвижда, че от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Според т.10 от ТР №2/26.06.2015 г. по тълк.д.№ 2/2013г. на ОСГТК на ВКС в изпълнителния процес се прекъсва давността с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител съгласно чл.18, ал.1 от ЗЧСИ/. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ също прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучване имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза, и др. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ.

До преди приемане на посоченото ТР в действие е ППВС № 3/18.11.1980г. В същото се приема, че от разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД, според която давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, не следва, че погасителната давност тече при висящност на изпълнителния процес. Съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД след установяване на вземането със съдебно решение започва да тече нова давност. За нейното прекъсване е необходимо

предприемането на действия за принудително изпълнение по смисъла на чл. 116, б. "в" ЗЗД. След образуването обаче на изпълнителното дело при висящност на изпълнителния процес прекъснатата вече давност се спира.

Тъй като по въпроса от кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980г. е налице противоречива съдебна практика е образувано тълкувателно дело № 3/2020г. по въпроса: "От кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980г., извършена с т.10 от ТР № 2/26.06.015г. по тълк.д.№ 2/2013г. на ОСГТК на ВКС и прилага ли се посленото за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му?"

По поставения въпрос настоящия съд споделя практиката на ВКС в Решение № 170/ 17.09.2018г. по гр.д. № 2382/2017г. по описа на ВКС, Четвърто гражданско отделение, в която се изразява следното становище относно въпроса: „ От кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 година, извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС и в тази връзка дали даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС разрешение се прилага само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производство или и към тези, които са приключили преди това?"

„ППВС № 3/18.11.1980 година е прието при действието на ЗУС (отм.), който е бил обнародван в ДВ бр. 23/19.03.1972 година. Съгласно чл. 58, т. 1 и т. 2 от този закон ППВС издава два вида постановления, а именно тълкувателни такива по прилагането на закона и ръководни такива за насочване дейността на съдилищата и особените юрисдикции. По силата на чл. 59 от ЗУС (отм.) първите от тях са задължителни за съдилищата и особените юрисдикции, както и за административните органи, актовете на които подлежат на съдебен надзор. Посочения закон е отменен със ЗСВ (отм.), който е бил обнародван в ДВ бр. 59/22.07.1994 година. Съгласно чл. 84, ал. 1, т. 2 от този закон общото събрание на съответната колегия на ВКС може да постановява тълкувателни решения по приложението на закона при неправилна или противоречива съдебна практика, като по силата на чл. 86, ал. 2 от закона тези решения са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт. Възможността за постановяване на такива тълкувателни решения при противоречива или неправилна практика е запазена в чл. 124 от действащия ЗСВ, като по силата на чл. 130, ал. 2 от този закон те са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове.

С постановените по реда на горните разпоредби тълкувателни ППВС и ТР съдът не дава разрешение на конкретен правен спор. С тях той извършва общо тълкуване на конкретна правна норма, по повод на прилагането на която е възникнала противоречива практика или е налице неправилно практика. Противоречива съдебна практика е налице, когато една и съща правна разпоредба се прилага по различен начин от отделните съдилища, а неправилно практика е налице, когато вследствие на неправилно и неточно тълкуване съдилищата прилагат правната норма в различен от вложения в нея смисъл. Тези противоречия или неправилното прилагане на правната норма, трябва да са възникнали по повод на прилагането ѝ от съдилищата при разрешаването на конкретни правни спорове. По този ред не може да бъде давано абстрактно или теоретично тълкуване на правната норма. В поставените тълкувателни ППВС и ТР се изяснява действителния смисъл и съдържание на съответната правна норма, като в резултат на това се създава задължение на съответните органи, така както

са изброени по-горе, да прилагат разпоредбата в смисъла, определен в тълкувателния акт. Тълкувателните ППВС и ТР не съществуват самостоятелно, а само във връзка с конкретна правна норма, която е предмет на извършването със същите тълкуване. Законът не е предвидил момент, от който започват да действат тези тълкувателни актове. Поначало съдилищата не могат да прилагат тълкувателните ППВС и ТР, преди същите да са постановени и обявени по съответния за това. Доколкото обаче същите не съществуват самостоятелно и могат да бъдат прилагани само във връзка с прилагането на тълкуваната от тях правна норма, следва да бъде прието, че когато се касае до първоначално приети тълкувателни ППВС и ТР те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, т. е. счита се, че тя още тогава е имала съдържанието, което впоследствие е било посочено в тълкувателните актове. Такива тълкувателни ППВС и ТР обаче могат да бъдат приемани не само за първоначално тълкуване на правна норма. Възможно е след издаването на такъв тълкувателен акт да настъпи промяна било в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, било в общественоекономическите условия, които правят вече даденото тълкуване неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. В тези случаи е възможно постановяването на нов тълкувателен акт, с който да бъде изоставено вече даденото тълкуване и да бъде възприето ново такова. В този случай следва да бъде преценен въпроса от кой момент действа даденото с новия тълкувателен акт тълкуване на правната норма. В законите, уреждащи тези актове, не са посочени изрично правила относно влизането им в сила и действието им във времето, каквито норми са налице в ЗНА. При постановяването на нов тълкувателен акт за приложението на правната норма е налице промяна в начина, по който ще бъдат прилагана нормата, който е различен от този по предшестващия тълкувателен акт. Дадените с тълкувателните актове тълкувания на правната норма са задължителни за съответните органи и същите следва да я прилагат в смисъла посочен в тези актове, като това тяхно задължение отпада едва с отмяната им. Затова не може да бъде изисквано от съответния орган да съобразява действията си с тълкувателен акт, който все още не е действащ. От друга страна, посочените по-горе разпоредби, уреждащи задължителната сила на тълкувателните актове, не предвиждат такова задължително действие на същите по отношение на другите правни субекти извън посочените в тях. Последните обаче, макар и да не са адресати на задължителната сила на тълкувателните актове, могат да изискват от съответния орган да съобрази решението си с тях. В случай, че това не бъде направено, те имат възможността да оспорват взетите от съответните органи решения по установения за това ред. Те обаче не могат да изискват от тези органи да съобразяват действията си с бъдещи тълкувателни актове, нито пък самите органи могат да прилагат последните преди те да са постановени. С оглед на това следва да бъде прието, че последващите тълкувателни решения нямат подобно на първоначалните такива обратно действие и започват да се прилагат от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред. В този случай решението, с което се постановява тълкувателния акт се състои от две части. С първата от тях се дава новото тълкуване на правната норма, а в втората се обявява за загубил сила предшестващия тълкувателен акт. Втората част поражда действие от момента на постановяването на новото ТР, поради което и от този момент предшестващия тълкувателен акт преставя да се прилага. Затова установеното с новото ТР тълкуване на правната норма ще може да бъде прилагано от съответните органи, за които то е задължително, по случаите които са от тяхната компетентност,

когато въпросът е отнесен за разрешаване до тях, след приемането на новото ТР или по такива, които са били заварени към този момент. В тези случаи, ако преди постановяване на новото ТР са се осъществили факти, които за от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците. В противен случай ще се придаде същинско обратно действие на новото ТР, което е недопустимо и съгласно чл. 14 ЗНА се предвижда само по изключение и то въз основа на изрична разпоредба за това. В някои случаи прилагането на новото тълкуване би довело до настъпване на неблагоприятни последици за една от страните в правоотношението, каквито не биха настъпили в случаите, когато се прилага тълкуването, дадено с предшестващото ТР. Такъв е именно случаят, предмет на разглеждане в настоящото производство, при който съгласно даденото с ППВС № 3/18.11.1980 година тълкуване образуването на изпълнителното производство прекъсва давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, обаче е дадено съвсем различно разрешение като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира и във връзка с това е отменено цитираното ППВС. Прилагането на даденото с посоченото ТР тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяването по давност на дадени вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към онзи момент ППВС. Поради даденото с отмененото тълкувателно ППВС и ТР тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на същото, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за периода преди отмяната на тълкувателния акт, като новото ТР ще се прилага от този момент за в бъдеще.

С оглед на горното извършената с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС № 3/18.11.1980 година поражда действие от датата на обявяването на ТР, като даденото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 година, постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС разрешение се прилага от тази дата (26.06.2015) и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това.“

При така приетото с посоченото решение на ВКС разрешение след като обсъди представените към делото доказателства и приложените изпълнителни дела съдът приема следното:

По издадения срещу длъжника и настоящ ищец изп.лист от 12.12.2003г. на 15.12.2003г. е образувано изп.д.№ 175/2003г. по описа на СИС при МРС. Съгласно ППВС № 3/18.11.1980 година образуването на изпълнителното производство прекъсва давността като по време на изпълнителното производство давност не тече. Следователно следва да се приеме, че в периода от образуването на изп.д. № 175/20103г. до влизане в сила на постановлението за прекратяването му на 15.10.2014г. давност не е текла. Такава е започнала да тече

от 16.10.2014г. до 06.11.2014г., когато отново е прекъсната с образуването на изп. д.№ 57/2014г. по описа на СИС при МРС въз основа на същия изпълнителен лист. След образуването на изп.д. № 57/2014г. давността е спряла да тече до 26.06.2015г., когато е влязло в сила ТР № 2/26.06.2015г. по тълк.д.№ 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, с т.10, от което е дадено съвсем различно разрешение като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност. По изп.д. № 57/2014г. след датата на влизане в сила на посоченото ТР -26.06.2015г. е започнала да тече нова давност, като след тази дата от взыскателите не са поискани и не са извършвани изпълнителни действия, които да прекъсват давността. Изп.дело е прекратено от ДСИ на основание чл. 433,ал.1,т.8 от ГПК с влязло в сила постановление.

Съгласно посочената т.10 от ТР прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

Следователно с образуването на изп.д. № 34/2019г. по описа на СИС при МРС за същото вземане въз основа на същия изпълнителен лист, както и с изпращането на призовка за доброволно изпълнение, с назначаване то на ССЧЕ за определяне на непогасения остатък от дълга и с проучване на имущественото състояние на длъжника започналата да тече на 26.06.2015г. не е прекъсната. Подадената от взыскателя В. М. молба с вх.№ 722/19.09.2019г. също не прекъсва давността, тъй като с нея не се иска извършване на конкретно изпълнително действие, а се иска да бъде направена справка за трудовите доходи на длъжника, каквато с разпореждане на ДСИ от 20.09.2019г. е изисквана от НАП, но това действие не е същеско и не спира давността.

Следователно петгодишната давност по чл.110 във вр. с чл.117,ал.2 от ЗЗД започнала да тече на 26.06.2015г. с влизането в сила на посоченото ТР до предявяването на иска по чл.439 ГПК на 24.09.2019г. относно главницата по претендираното вземане не е изтекла, тъй като изтича на 26.05.2020г. С оглед извършеното на 10.09.2004г. частично плащане ДСИ в назначената от него ССЧЕ следва да постави задача, каква част от главницата е погасена с това плащане и мима ли погасена такава част, като се има предвид реда за погасяване по чл. 76,ал.2 от ЗЗД.

Съгласно чл.111 б.“в“ от ЗЗД с тригодишна давност се погасяват вземанията за лихви. В случая след като давността е започнала да тече на 26.06.2015г., а искът е предявен на 24.09.2019г., то законната лихва е дължима за период от три години назад или от 24.09.2016г., като за останалия период дължимата лихва е погасена

по давност.

При така установеното ще следва да бъде отхвърлен предявения от Л. А. У. срещу В. Х. М. и А. В. М. иск с правно основание чл.439 от ГПК, в частта му относно недължимостта на сумата за главница в размер на 3 500 лева, представляваща неплатен наем за недвижим имот за периода от м.април 2001г. до м.ноември 2001г. включително , ведно със законната лихва считано от 24.09.2016г., както и направените по делото разноси в размер на 35 лева по издадения срещу него изпълнителен лист от 12.12.2003г. по ч.гр.д.№ 299/2003г. по описа на МРС, по който е образувано изп.д. № 34/2019г. по описа на СИС при МРС , както и в частта му за недължимост на законна лихва, считано от 24.09.2016г. до 24.09.2019г. -датата на завеждане на иска, като неоснователен и недоказан, тъй като не се установяват твърденията на ищеца, че вземането по този изпълнителен лист е погасено по давност.

Основателен е иска в частта му за законната лихва, считано от 01.12.2001г. до 24.09.2016г., тъй като за това вземане за лихва е настъпила погасителната давност на основание чл.111,б."в" от ГПК.

С оглед изхода на делото и на основание чл.81 във вр. с чл.78,ал.1 от ГПК ще следва да бъдат осъдени ответниците да заплатят на ищеца разноси по делото съразмерно с уважената част от иска в размер на 738,85 лева.

По изложените съображения Маданският районен съд

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения от Л. А. У. с ЕГН *, с адрес гр.М., ул.". № .. срещу В. Х. М. с ЕГН * и А. В. М. с ЕГН * и двамата с адрес с.С.,община М., ул.". № .." иск с правно основание чл.439 от ГПК за признаване за установено по отношение на ответниците, че не им дължи следните суми: 3 500 лева главница, представляваща неплатен наем за недвижим имот от месец април 2001г. до месец ноември 2001г. включително, ведно със законната лихва, считано от 24.09.2016г., както и разноси в размер на 35 лева по изпълнителен лист от 12.12.2003г., издаден по ч.гр.д. № 299/2003г. по описа на Районен съд-М.,поради погасяването им по давност на основание чл.110 и чл.111,б."в" от ЗЗД като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на В. Х. М. с ЕГН * и А. В. М. с ЕГН * и двамата с адрес с.С.,община М., ул.". №...", че Л. А. У. с ЕГН *, с адрес гр.М., ул.". №... не им дължи ЗАКОННА ЛИХВА за периода от 01.12.2001г. до 24.09.2016г. върху главница от 3500 лева, представляваща неплатен наем за недвижим имот от месец април 2001г. до месец ноември 2001г. включително, по изпълнителен лист от 12.12.2003г., издаден по ч.гр.д. № 299/2003г. по описа на Районен съд-М., поради погасяването им по давност на основание чл.111,б."в" от ЗЗД.

ОСЪЖДА В. Х. М. с ЕГН * и А. В. М. с ЕГН * и двамата с адрес с.С.,община М., ул.". №..." да заплатят на Л. А. У. с ЕГН *, с адрес гр.М., ул.". №... разноси по делото съразмерно с уважената част от иска в размер на 738,85 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд-С..

СЪДИЯ: